

Sygn. akt II Ka 808/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Renaty Duszczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2021 r.

sprawy **R. W.**

oskarżonego z art. 207 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 24 czerwca 2021 r. sygn. akt II K 996/20

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od R. W. na rzecz Skarbu Państwa 320 zł kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 808/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. II K 996/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości – w zakresie pkt I, II i III wyroku Sądu Rejonowego

w części

#

co do winy

#

co do kary – w zakresie pkt IV i V wyroku Sądu Rejonowego

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia – w zakresie pkt IV i V wyroku Sądu Rejonowego

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><i>W zakresie pkt I, II i III wyroku – obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</i></p> <p><i>- art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk,</i> poprzez przyjęcie dowolnej oceny materiału dowodowego oraz odstępnie od wszechstronnego rozważenia całości materiału dowodowego w sprawie, co doprowadziło do nienależytego ustalenia stanu faktycznego i przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, mimo że należyta, wnikliwa i wszechstronna analiza chociażby wyjaśnień oskarżonego złożonych na etapie postępowania zarówno przygotowawczego, jak i sądowego w zakresie znęcania się nad rodziną, jak i w zakresie czynu z dnia 29.08.2020 r. i stosowania przemocy fizycznej wobec pokrzywdzonej E. W., prowadzi do wniosków, iż oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu a/o czynów;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>- art. 4, 5 § 2 kpk, 92 i 424 § 1 kpk, poprzez rażącą lakoniczność uzasadnienia i jego nieprzekonywalność;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegający na uznaniu przez Sąd, że oskarżony dopuścił się czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia, gdy na takie ustalenia, zdaniem skarżącego, nie pozwala zgromadzony i ujawniony w sprawie materiał dowodowy;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził obrazy przepisów postępowania, wskazanych przez apelującego. Sąd Rejonowy zgromadzony, kompletny materiał dowodowy ocenił prawidłowo i wszechstronnie, w efekcie zaistniały wystarczające podstawy ku temu, aby uznać oskarżonego winnym przestępstwa znęcania się z art. 207 § 1 kk, jak i czynu z art. 157 § 2 kk, dotyczącego przemocy fizycznej z dnia 29 sierpnia 2020 r. Sąd Rejonowy wykorzystując wrażenia wynikające z realizacji zasady bezpośredniości, z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności wyprowadził racjonalne wnioski, kierując się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania. Argumentacja przedstawiona w pisemnych motywach wyroku chociaż krótka, pozostaje zgodna z art. 7 kpk. Sąd Rejonowy</p>		

sprostował także normie art. 410 kpk i przeprowadził analizę całokształtu ujawnionych dowodów i okoliczności - zarówno tych, które tezę oskarżenia potwierdzały, jak i tych które ją podważały, zgodnie z interesem procesowym R. W..

Podstawowym celem pisemnego uzasadnienia wyroku jest wyjaśnienie, przede wszystkim stronom, w jak najbardziej zrozumiałym i przystępnym sposobie, dlaczego Sąd Rejonowy wydał wyrok o określonej treści. Na argument apelującego o lakoniczności i nieprzekonywalności uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy mógł odpowiedzieć jedynie, iż Sąd Rejonowy sporządzając uzasadnienie był ograniczony treścią art. 99a § 1 kpk. Tabelaryczne uzasadnienie sporządzone w tej sprawie spełniło ustawowe, minimalne wymogi określone w tym przepisie, zaś po zapoznaniu się przez Sąd Okręgowy z treścią dowodów, nie utrudniło kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku i poznania zasadniczych powodów, z uwagi na które treść zaskarżonego wyroku jest taka, a nie inna. Ponadto, Sąd Okręgowy w kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku zobligowany był respektować art. 455a kpk.

Jak ujął to Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. II AKa 23/15 znaczenie uzasadnienia wyroku, które stanowi całość z dyspozytywną częścią orzeczenia, nie może poddawać w wątpliwość tezy, iż o trafności rozstrzygnięcia nie decyduje uzasadnienie, lecz materiał dowodowy stanowiący jego podstawę. Uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do

zbadania zasadności rozstrzygnięcia i jest oczywiste, że tak jak będąc formalnie nienagane, nie może przesłaniać wad wyroku nie znajdującego podstaw w materiale dowodowym i na odwrót wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia (LEX nr 1665884).

W przekonaniu Sądu Okręgowego, stanowisko wyrażone w powyższym judykacie zachowuje aktualność również po wprowadzeniu do polskiego porządku prawnego przepisu art. 99a § 1 kpk i wymogu sporządzenia uzasadnień wyroków na formularzach, ze wszystkimi ograniczeniami, które się z tym wiążą, a które skutkowały całkowitym przeobrażeniem pisemnych motywów wyroków. Jednocześnie uproszczenie i uporządkowanie wyводу sądu w tej formie pozostaje dyskusyjne zarówno w praktyce, jak i doktrynie, a omówienie tej problematyki zupełnie przekracza potrzeby i cele niniejszej sprawy.

Kluczowym pozostawało, że proces dochodzenia przez Sąd Rejonowy do konkretnych wniosków odnośnie sprawstwa oskarżonego R. W. odnośnie przestępstwa wieloczynowego znęcania się i jego elementów, jak również odnośnie czynu z art. 157 § 2 kpk w stosunku do stanu dowodów zgromadzonych w tej konkretnej sprawie nie został przez skarżącego podważony przekonująco, logicznie i skutecznie. Nawet oskarżony w swoich wyjaśnieniach, które tak podkreślał obrońca, nie zaprzeczał temu, że między nim a żoną dochodziło do kłótni, niemniej niezasadnie, podobnie jak świadkowie obrony (matka oskarżonego M. W. i D. W.), bagatelizował on znaczenie

takich sytuacji, kwalifikując je jako mające genezę w niewystarczającym zrozumieniu go i jego choroby alkoholowej, niewystarczającymi pokładami współczucia domowników i braku ich wyrozumiałości, przy jednoczesnym, pełnym pominięciu krzywdy członków najbliższej rodziny i obiektywnym określeniu siebie jako jej źródła. Warto podkreślić zatem z czym dokładnie mieliśmy do czynienia, z wymaganiem, a wręcz domaganiem się jednostronnej i zupełnie bezkrytycznej empatii w stosunku do oskarżonego z uwagi na jego alkoholizm od członków jego najbliższej rodziny, wspólnie z nim zamieszkujących, ofiar przestępstwa wieloczynowego znęcania się. W przedmiotowej sprawie mimowolnymi świadkami awantur były nie tylko dorosłe w dacie wyrokowania dzieci stron, szczegółowo opisujące elementy przestępstwa wieloczynowego popełnionego przez oskarżonego, ale także członkowie bliższej i dalszej rodziny i znajomi, mający ze stronami częsty lub sporadyczny kontakt. Obraz ich relacji, przy wymogu uwzględniania całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, był dość spójny, wzajemnie się uzupełniał, dlatego też Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż co do meritum, tj. istoty tego co stanowiło przedmiot niniejszego procesu, a nie pobocznych kwestii, depozycje świadków pozostawały wiarygodne i mogące z powodzeniem stanowić podstawę ustaleń faktycznych, mających wpływ na wydany w sprawie wyrok.

Wtórność zarzutu z art. 438 pkt 3 kpk (tj. błędu w ustaleniach - tiret trzeci), przy braku odrębnej argumentacji, aniżeli tej

podważającej pierwszoinstancyjną ocenę dowodów o charakterze osobowym, powodowała, że Sąd Okręgowy nie widział potrzeby osobnego omawiania tego zarzutu i poświęcenia mu odrębnej jednostki redakcyjnej.

Wracając do sedna rozważań, Sąd Rejonowy wyraźnie rozróżnił, które depozycje złożone przez poszczególnych świadków dotyczyły zdarzeń, o których wiedzę powzięli oni od pokrzywdzonej jedynie „ze słyszenia”, a którzy byli naocznymi świadkami poszczególnych nieprawidłowych zachowań oskarżonego, przykładając do tego stosowną miarę. Twierdzenie obrońcy, że żaden ze świadków nie widział, aby oskarżony stosował wobec żony i dzieci przemoc psychiczną i znęcał się nad nimi, stanowiło proste i polemiczne zaprzeczenie treści zgromadzonych dowodów, z których płynęły wnioski dokładnie przeciwne. Warto zwrócić uwagę, że Sąd Rejonowy zachowując nakazany ustawą obiektywizm w tabelarycznym uzasadnieniu wychwytał nawet to, iż część zachowań oskarżonego opisywanych przez E., E. i A. W. miała na tyle błahy przebieg, że mimo tego, iż dla w/w mogła być przykra, z pewnością nie wypełniania znamion przestępstwa znęcania się. Były to zachowania typu: brak komplementów, oschłe relacje, brak zainteresowania ocenami w szkole, pozwolenie małoletniemu synowi używać piły spalinowej. Jak wskazał Sąd Rejonowy, niniejsze okoliczności wskazywały tylko na słabe relacje między oskarżonym a jego dziećmi, jednakże nie podważały wiarygodności w/w świadków w zakresie tych zachowań, które wyczerpywały znamiona

znęcania się – wyzwisk, celowego niszczenia rzeczy w ich obecności, wyganiania z domu wulgarnymi słowami, poniżania, złośliwego i głośnego słuchania muzyki w godzinach nocnych, w czasie przeznaczonym na odpoczynek domowników. W tym miejscu dodać można, iż celowe wybicie szyb w samochodzie siekierą, poza tym, iż stanowiło niecodzienny eksces, skierowane było przeciwko przedmiotowi, z którego korzystali inni domownicy i z pewnością nie ograniczało się do czynności, która miała dla pokrzywdzonych obojętne znaczenie, wprowadzając kolejny element dramaturgii i nieprzewidywalności oraz potęgując ich strach i utrapienie. Mimo wszystko, Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, iż w zeznaniach w/w świadków trudno było dopatrzeć się obciążania ojca ponad miarę, a dzieci oskarżonego podkreślały, że czasem ojciec w niektórych rzeczach im pomagał. Analogiczna sytuacja i prawidłowa ocena dowodów dotyczyła relacji teściowej oskarżonego G. Ś.. Niewątpliwe, użycie alkoholu wyolbrzymia po stronie sprawców przestępstw pobudki zupełnie blahe, rozluźnia hamulce moralne, drastycznie zwiększa zuchwalstwo i zmniejsza obawę przed ewentualną odpowiedzialnością. Żaden z członków rodziny oskarżonego nie wybielał osoby wspólnie zamieszkującej z nimi babki G. Ś., która również dotknięta była alkoholizmem, rozgraniczali oni jednak zachowania stanowiące styl życia osoby uzależnionej, od zachowań oskarżonego, bijących w ich personalnie, którym nie mogli się przeciwstawić, a które przykre i dotkliwe były dla nich ponad miarę. Zmodyfikowany w stosunku do aktu oskarżenia opis czynu przypisanego

R. W. w zaskarżonym wyroku z art. 207 § 1 kk został sformułowany przez Sąd Rejonowy zgodnie z efektami postępowania dowodowego, przy jednoczesnym, wyjątkowo ważnym zważeniu wszystkiego tego, co oskarżonego obciążało i tego, co przemawiało na jego korzyść. Groźenie samobójstwem żonie i synowi trafnie zostało uznane za jeden z desygnatów, tj. elementów wieloczynowego przestępstwa znęcania się, penalizowanego w art. 207 § 1 kk. Sąd Rejonowy trafnie uznał, że jednoznaczne zapowiedzi oskarżonego odnośnie odebrania sobie życia, chodzenie ze sznurem na szyi, a także podjęta próba samobójcza na oczach żony E. W. i syna A. W. w dniu 31 października 2019 r., miały na celu dodatkowe udręczenie ich i tej formie także wyczerpały znamiona czynu zabronionego z art. 207 § 1 kk. Uwzględnić należało, że oskarżony R. W. i pokrzywdzona E. W. w dacie czasokresu z a/o tworzyli związek małżeński i mimo pozwu rozwodowego z pewnością, przynajmniej do pewnego etapu, pokrzywdzonej nie był obojętny los oskarżonego, jej męża i ojca jej dzieci. Te same uwagi dotyczyły A. W. w relacji ojciec-syn. Pokrzywdzona jako związana emocjonalnie z dziećmi z pewnością chciała je uchronić od samej możliwości uczestniczenia w takich traumatycznych wydarzeniach, jak chociażby odnalezienie zwłok ojca ze wszystkimi tego skutkami. Oskarżony, jako osoba dorosła, o ukształtowanej osobowości, musiał doskonale zdawać sobie z tego sprawę i mimo tego kierował wobec żony i syna zapowiedzi o charakterze samobójczym, wywołując ich udręczenie, roztrzęsienie i stałą niepewność jutra. Przystępstwo

znęcania się godzi w podstawowe zasady współżycia w rodzinie, decydujące o jej spoistości i trwałości, stanowi rażące naruszenie obowiązków rodzinnych i ma istotny wpływ na rozkład małżeństwa oraz rozbitcie rodziny, a w konsekwencji na osłabienie funkcji wychowawczej rodziny z dalszymi szkodliwymi tego następstwami dla rozwoju fizycznego, psychicznego i moralnego oraz procesu przystosowania społecznego osób pozostających w stosunku zależności od sprawcy. We wskazanych powyżej realiach, o jakimkolwiek poczuciu bezpieczeństwa, które stanowi jeden z celów rodziny, w ogóle nie mogło być mowy.

Oдноśnie czynu z art. 157 § 2 kk z dnia 29 sierpnia 2020 r., dotyczącego przystawienia pokrzywdzonej E. W. noża do szyi i duszenia jej, apelujący podważył wiarygodność pokrzywdzonej trwającym postępowaniem rozwodowym i chęcią wygrania sprawy cywilnej. Argument ten uznano za zupełnie bezzasadny przy podanych przez Sąd Rejonowy dowodach leżących u podstaw dokonanych ustaleń faktycznych (k. 230 uzasadnienia pierwszoinstancyjnego – zeznania E. W., dokumentacja medyczna, protokół zatrzymania rzeczy, zeznania: A. R., S. G., R. S. i opinii lekarskiej), do których to skarżący wcale się nie odniósł. Należy wyraźnie podkreślić, że niniejsze postępowanie jest skutkiem bezprawnego i nagannego zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonej w czasie ich wspólnego pożycia. Zdaniem Sądu II instancji, kluczowe w tym względzie pozostaje nie toczące się postępowanie rozwodowe, lecz nawarstwienie się i wzrost

<p>liczby nieprawidłowych zachowań oskarżonego w stosunku do żony, kumulujących się wraz z postępowaniem jego choroby alkoholowej w czasie, którego dotyczył czasookres zarzutu z aktu oskarżenia.</p> <p>Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego wytoczenie powództwa cywilnego nie może stanowić przesłanki z góry nadającej zeznaniom świadka znamię niewiarygodności, a zeznania te – niezależnie od okoliczności wniesienia powództwa cywilnego – podlegają ocenie pod względem wartości dowodowej przy zastosowaniu zasad określonych w art. 7 kpk – czyli art. 4 § 1 kpk z 1969 r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 1971 r., sygn. V KRN 197/71; OSNKW 1971/11/175, LEX nr 18314).</p>		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku, orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego R. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
2.	<i>W zakresie pkt IV i V – rażąca niewspółmierność kary i środka karnego,</i> wyrażająca się w wymierzeniu oskarżonemu bezwzględnej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>orzeczeniu wobec niego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, podczas gdy w ocenie obrony zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek z art. 69 § 4 kk uzasadniający warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby 3 lat oraz orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat, ewentualnie złagodzenie orzeczonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczenie wobec oskarżonego kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz złagodzenie orzeczonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelujący nie kwestionował winy oskarżonego za czyn z art. 178a § 4 kk z pkt II a/o, dlatego Sąd Okręgowy od razu przejdzie do kwestii współmierności kary i środków karnych.</p> <p>Sama subiektywna surowość orzeczonej względem oskarżonego kary, jeśli jest ona uzasadniona dyrektywami, o których mowa w treści art. 53 kk, nie może stanowić skutecznego zarzutu apelacyjnego, jeśli kwestionująca jej wymiar strona nie wykaże, iż kara ta zarówno z punktu widzenia sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, powinna być uznana</p>		

za wyjątkowo niesprawiedliwą, zbyt drastyczną czy też rażąco łagodną.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, akurat w niniejszej sprawie brak było przesłanek racjonalizujących twierdzenie o rażącej niewspółmierności kary i środków karnych wymierzonych R. W. w I instancji za czyn z art. 178a § 4 kk. Karę za ów czyn orzeczono w zdecydowanie dolnych granicach zagrożenia ustawowego. Wszystkim przesłankom łagodzącym i obciążającym oskarżonego nadano właściwą rangę i znaczenie. W odniesieniu do sprawców występów z art. 178a § 4 kk, ustawodawca zaostrzył kryteria zezwalające na skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Nie są tu wystarczające przesłanki wynikające z treści przepisu art. 69 § 1 i 2 kk, bowiem stosownie do treści § 4 tegoż przepisu, wobec sprawcy przestępstwa z art. 178a § 4 kk, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Uzależnienie od alkoholu, podjęcie związanego z tym leczenia i praca nad odbudową więzi rodzinnych takimi szczególnie uzasadnionymi wypadkami nie są. Okoliczności przytoczone w uzasadnieniu wniesionej apelacji odnoszące się do samego czynu są dla tego rodzaju czynów typowe i w niczym nie wskazują na ich szczególny charakter. Ponadto, sam wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności sprawia, że oskarżony może starać się o odbycie niniejszej kary w systemie dozoru elektronicznego (art. 43la kkw).

Przechodząc do środków karnych – orzeczenie świadczenia pieniężnego

na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000 złotych było obligatoryjne i w sytuacji skazania za czyn z art. 178a § 4 kk Sąd Rejonowy nie miał absolutnie żadnego luzu decyzyjnego, tj. nie mógł odstąpić od jego orzeczenia lub orzec go w niższej kwocie. Co do środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych – tutaj również do czynienia mieliśmy z rozstrzygnięciem o charakterze obligatoryjnym. Ratio legis środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega na tym, aby osoby nieprzestrzegające zasad bezpieczeństwa ruchu z braku wyobraźni, czy też podstawowego poczucia odpowiedzialności, związanego z zachowaniem trzeźwości jako kierujący pojazdem, były z ruchu tego wyłączone. Rezygnacja z rozstrzygnięcia obligatoryjnego w świetle art. 42 § 3 kk winna być wyjątkiem, nie zaś normą. Przedmiotowa sprawa jest dosyć przeciętna i konwencjonalna, jedna z wielu tego typu spraw i brak jest zasadniczych przesłanek, aby akurat tego oskarżonego premiować. Co prawda, do każdej sprawy należy pochodzić *in concreto*, aczkolwiek nie może to pociągać za sobą dowolności w ferowaniu wyroków w sprawach o bardzo podobnym stanie faktycznym i prawnym, gdzie sprawców łączą podobne właściwości i warunki osobiste. W przedmiotowej sprawie nie zachodziła żadna anormalna sytuacja motywacyjna oskarżonego, która skłoniła go do poruszania się samochodem w stanie nietrzeźwości w dniu 29 sierpnia 2020 r., przy stężeniu 1,093 mg/l

w wydychanym powietrzu, czyli ponad 2 promili we krwi. Na zakończenie dodać jedynie można, że orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie przekreśla całkowicie ewentualnego uzyskania przez oskarżonego prawa jazdy w przyszłości. Istotnym w tej kwestii jest przepis art. 84 § 2a kk, stwarzający taką możliwość i uzależniający ją od efektów resocjalizacyjnych i postawy samego oskarżonego.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby wynoszący 3 lata, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat oraz oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego ze względu na wyjątkowy wypadek uzasadniany szczególnymi okolicznościami;

- odstąpienie od obciążania oskarżonego kosztami sądowymi oraz opłatą za II instancję;

ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności za czyn z pkt II aktu oskarżenia:

- o zmianę skarżonego wyroku w zakresie pkt IV i V, poprzez złagodzenie orzeczonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczenie wobec oskarżonego kary

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>3 miesięcy pozbawienia wolności oraz złagodzenie orzeczonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 7 oraz oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;</p> <p>ewentualnie</p> <p>- o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Prawidłowa kwalifikacja prawna czynów oskarżonego z pkt I aktu oskarżenia jako jednego przestępstwa z art. 207 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, przy rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego o odrębnej kwalifikacji zachowań oskarżonego, dwóch czynach z punktu I podpunkty 1 i 2 zaskarżonego wyroku (osobno art. 207 § 1 kk i osobno art. 157 § 2 kk), dwóch karach jednostkowych ograniczenia wolności (7 i 4 miesięcy, po 20 godzin nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne) i karze łącznej 9 miesięcy ograniczenia wolności.</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Kumulatywny zbieg przepisu z art. 207 § 1 kk z innymi przepisami jest uzasadniony wszędzie, gdzie znęcanie się wywołało skutek wykraczający poza ramy pojęcia</p>	

znęcania i wyczerpujący znamiona innego przestępstwa np. naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia, poronienie, śmierć itp. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 r. , sygn. akt VI KZP 13/75, OSNKW 1976 nr 7-8, poz. 86, Legalis Numer 19478).

W przedmiotowej sprawie całość bezprawności zachowania oskarżonego znajdowała odzwierciedlenie w przepisach art. 207 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Data czynu z art. 157 § 2 kk (29 sierpnia 2020 r.) mieściła się w czasookresie przestępstwa znęcania się. Sąd Rejonowy w rubryce dotyczącej kwalifikacji prawnej zachowań oskarżonego (k. 233v-234) wyjaśnił, iż w jego ocenie zasadnym było oddzielenie obu zachowań, albowiem brak znęcania fizycznego w zarzucie wykluczał kumulatywną kwalifikację obu zachowań. Z takim stanowiskiem nie sposób było się zgodzić, przede wszystkim dlatego, że w pkt I aktu oskarżenia zarzucono oskarżonemu zarówno, że „znęcał się psychicznie” (k. 130) jak i w dalszej części zarzutu (k. 130v) to, że w dniu 29 sierpnia 2020 r. „stosował przemoc fizyczną”. Ponadto, pamiętać należało, iż art. 413 § 2 kk i w ogóle proces karny nie ma charakteru formułkowego. Nie jest zatem konieczne w opisie czynu zarzucanego sprawcy używanie wszystkich słów określających poszczególne znamiona danego typu czynu zabronionego. Chodzi natomiast o to, aby opis czynu odpowiadał znaczeniu wszystkich znamion ustawowych konkretnego przestępstwa, wystarczającym jest więc posłużenie się takimi sformułowaniami, które w sposób niebudzący wątpliwości odpowiadają temu co konkretnie oskarżyciel zarzuca danemu sprawcy, tj. odnośnie czynu z art. 207 § 1 kk co dokładnie odpowiada znęcaniu w sensie fizycznym i psychicznym, a dokładnie z taką treścią zarzutu mieliśmy do czynienia w akcie oskarżenia wniesionym w tej sprawie, gdzie R. W. zarzucono m.in. to, że „po uprzednim przystawieniu noża do jej szyi, dusił ją rękoma” (...), co stanowi opis znęcania się w sensie fizycznym nad pokrzywdzoną E. W.. W ocenie Sądu Okręgowego, w tej konkretnej sytuacji, zakwalifikowanie czynu oskarżonego jako jednego przestępstwa z art. 207 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk nie sposób byłoby poczytywać za wyjście poza granice aktu oskarżenia.

Jednocześnie zadać sobie należało pytanie, czy są podstawy do dokonania zmian reformatoryjnych w zaskarżonym wyroku i tutaj Sąd Okręgowy czuł się zobligowany podkreślić, że takich podstaw nie

stwierdził, uznając tym samym, że zaskarżony wyrok, w którym w efekcie oskarżonemu wymierzono karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze 9 miesięcy za czyny z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w tej konkretnej sprawie „odpowiada prawu” w rozumieniu znowelizowanego art. 438 pkt 1a kpk. Rodzaj i wymiar kary był jak najbardziej współmierny do wagi popełnionych czynów i skonkretyzowanej sytuacji podsądnego. Dokonanie zmian w zaskarżonym wyroku zgodnie z kierunkiem stwierdzonego uchybienia nic by nie zmieniło w jego sytuacji. W uzasadnieniu przyczyn wprowadzenia przepisu art. 438 § 1a kpk wyeksponowano, że wskazana zmiana wprowadzana jest po to, aby ograniczyć zaskarżanie orzeczeń uwarunkowane jedynie czysto formalnymi przyczynami. Wymowne znaczenie miało zatem to, że oskarżyciel publiczny wyroku Sądu Rejonowego nie zaskarżył mimo odmiennej kwalifikacji prawnej zachowań oskarżonego, aniżeli zaproponował on w akcie oskarżenia. Na uchybienie to nie wskazał również obrońca w apelacji stanowiącej podstawę wszczętej kontroli odwoławczej.

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Wyrok w zaskarżonej części utrzymano w mocy.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, ważących na treści zaskarżonego wyroku, w efekcie których należałoby przyjąć, że wyrok ten nie odpowiada prawu (art. 438 pkt 1a kpk) i zachodzi konieczność dokonania w nim zmian reformatoryjnych.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot i zakres zmiany

-----	-----
Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylecia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 zł kosztów sądowych za II instancję.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości – w zakresie pkt I, III i III wyroku Sądu Rejonowego; W części, co do kary i środków karnych – odnośnie pkt IV i V wyroku Sądu Rejonowego.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości - w zakresie pkt I, II i III wyroku Sądu Rejonowego		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary – w zakresie pkt IV i V wyroku Sądu Rejonowego;		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia – w zakresie pkt IV i V wyroku Sądu Rejonowego;		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana